

Publicerad 2006-07-06 13:00 av Ros

Jag blev ett namn

Luften var så ren, så närande att bröstet hävde sig med en storslagen lust att breda ut armarna.

Högt upp är himlen blå, som himlar är. Jag vill vara fri, men det har kommit en farlig tröghet över mig. Jag flyter lojt på de privilegier man har beviljat min person. Jag sover drömlöst och jag är trött på ett egendomligt och frånvarande vis. Jag tror att jag har gått någon annanstans medan jag väntar, men jag vet inte var.

Med säkerhet vet jag dock, att jag inte har gått ut och jag har inte heller gjort ett försök trots det största privilegiet: att portens dörrar står öppna från solens uppgång till dess nedgång. Men jag undrar, var har jag haft mina tankar? Inte heller nu är de klara. Jag kliver omkring i vita moln uppe i mitt huvud. Visserligen faller jag inte, men jag har inte heller fast mark under fötterna. Jag kämpar för att få tag på något som inte oupphörligt ändrar form. Kanske har min hjärna fått en kronisk skada? I så fall låter jag allting flyta, för då kan ingenting längre få någon mening och inte ens den fruktansvärda misstanken kommer att bli visshet för mig. Även om den blir det för andra.

Själv motsägelser, men jag bryr inte min hjärna med tankar och logik. Tiden strömmar kluckande som en liten bäck och jag flyter på den. Jag svarar på alla mina egna frågor och bekräftelsen är bra för mig. Jag vilar i den.

Det kan hända att jag fortfarande orkar med en repetition av alla händelser. Det kan också hända att nedskrivandet för mig närmre den monstruösa verkligheten.

Skräcken kommer krypande över mitt skinn.

Salongernas lätta ton har aldrig legat för mig. Jag kan inte tala utan att säga något och i kvinnors intriger går jag vilse. Jag kan inte heller riktigt hantera mig själv. I alla fall inte i sällskap med någon jag älskar.

”Förlåt mig” sa han då hans tårar föll. ”Förlåt mig, min älskade ros”.

Min tyranniska och hängivna kärlek slet honom i stycken. Han erkände sin skuld till mig, men blodet ville inte rinna uppflytande till hans organ. Det var egentligen ingens fel, men det förgiftade en sårad kvinnosjäl. Var det hans vidriga blötdjur till organ som knäckte min rygg? Eller var det hans offentliga grymhet mot mig?

Mina svartgrumliga syner förtjänar inte att kallas tankar.

Svept som lik ligger jag utan att göra någonting. Det är ingen behaglig dvala, för jag är ett värlöst offer för skräcksyner som sköljer över mig och drar sig tillbaka som flod och ebb.

De vill inte vika undan. De vill inte blekna och svetten tränger fram på överläppen. Mina ögon sticker och svider under ögonlock som är tyngre än jag orkar bära.

Jag saknar min rena fruktan!

Det är farligt att vara för hård mot sig själv. Jag vet det och jag känner det.

Ingenting är så tillintetgörande som att fördöma sig själv.

Jag måste umgås med mig själv med lite mer varsamhet.

Jag tror faktiskt att det hjälper om man tar sitt öde i egna händer
och väntar sig något gott av det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ros med Poeter.se id #8980 innehar upphovsrätten